

ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ-ΦΟΙΤΗΤΩΝ/ΤΡΙΩΝ ΣΤΑ ΑΕΙ-ΤΕΙ

Το κεφάλαιο και το κράτος του έχουν εξαπολύσει τα τελευταία τρία χρόνια μια ολομέτωπη επίθεση εναντίον του κόσμου της εργασίας με στόχο την υπέρβαση της καπιταλιστικής κρίσης προς όφελος του κεφαλαίου. Τα αφεντικά και οι κυβερνήσεις τους με το πρόσχημα του δημόσιου χρέους και την καθολική ιδεολογική νομιμοποίησή στον δημόσιο λόγο μιας «κατάστασης έκτακτης ανάγκης» έχουν βαλθεί να αναδιαρθρώσουν μέχρι εσχάτων τη ζωή μας. Από τις μειώσεις μισθών, τις απολύσεις, τις αυξήσεις των ορίων συνταξιοδότησης, την ελαστικοποίηση των ωραρίων και την επέκταση των επισφαλών εργασιακών σχέσεων μέχρι την καταστολή και την τρομοκρατία –όποια μορφή και αν παίρνει αυτή, εργοδοτική, φασιστική, κρατική– φαίνεται ξεκάθαρα πως η διαχείριση της κρίσης σημαίνει την ολοένα και πιο βίαιη υποτίμηση της ζωής και της εργασίας μας.

Απέναντι σε όλα αυτά είναι εμφανής η ανεπάρκεια των κοινωνικών και ταξικών αγώνων να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων. Από τη μια μεριά η πλειοψηφία της εργατικής τάξης συνεχίζει να λειτουργεί ατομικιστικά και να εμφορείται από την ιδεολογία της κοινωνικής ανέλιξης και του εθνικισμού. Από την άλλη μεριά οι αγώνες συνεχίζουν να συγκροτούνται στη βάση της λογικής της ανάθεσης και των συντεχνιακών διαχωρισμών και να διαμεσολαβούνται από κρατικοδίαιτες συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες που αναπαράγουν τις πελατειακές σχέσεις και περιχαράκωνουν τις κινητοποιήσεις στα πλαίσια της αστικής νομιμότητας.

Η επίθεση στην εργασία όπως εκφράζεται στη τριτοβάθμια εκπαίδευση

Το πανεπιστήμιο δεν θα μπορούσε να λείπει απ' την ατζέντα της ευρύτερης καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης ως ένας εργασιακός χώρος ειδικής σημασίας εξαιτίας του συγκεκριμένου ρόλου του ως θεσμού αναπαραγωγής / κατανομής / πειθάρχησης της εργατικής δύναμης, οργάνωσης του καταμερισμού της εργασίας, αναπαραγωγής του διαχωρισμού χειρωνακτικής-διανοητικής εργασίας και ιεράρχησης των γνώσεων (οι εργασιακές εμπειρίες μιας καθαρίστριας αξιολογούνται ως κατώτερες της ακαδημαϊκής γνώσης)· ως ιδεολογικού μηχανισμού που προωθεί την ατομικοποίηση και τον ανταγωνισμό.

Οι νόμοι που έχουν ψηφιστεί τα τελευταία χρόνια για την τριτοβάθμια εκπαίδευση (νόμοι Γιαννάκου-Διαμαντοπούλου-Αρβανιτόπουλου) σε συνδυασμό με τις επιταγές των μνημονίων αποτελούν το σημαντικότερο κομμάτι της αναδιάρθρωσης φέρνοντας απολύσεις και μειώσεις μισθών στο εργατικό δυναμικό των ΑΕΙ-ΤΕΙ, επιβολή αυστηρότερων διαδικασιών πειθάρχησης/αξιολόγησης και μεγαλύτερη εντατικοποίηση των σπουδών, μετακύλιση του κόστους αναπαραγωγής στους ίδιους τους φοιτητές (σίτιση, στέγαση, μεταφορές, συγγράμματα), κατάργηση του ασύλου, μείωση των εισακτέων και συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολών και ιδρυμάτων, προωθώντας ταυτόχρονα την περαιτέρω επιχειρηματοποίηση και λειτουργία των «ιδρυμάτων» με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια.

Παρά τα όρια, τις αδυναμίες και τον, συχνά, συντεχνιακό χαρακτήρα τους, οι φοιτητικοί αγώνες κατάφεραν στο παρελθόν να μπλοκάρουν ή να καθυστερήσουν τις απανωτές μεταρρυθμίσεις που επιχείρησαν όλες οι κυβερνήσεις από τη μεταπολίτευση και μετά, ξεκινώντας από το νόμο 815 που ψηφίστηκε το καλοκαίρι του 1978. Οι κοινωνικοί αγώνες μέσα στα πανεπιστήμια προκάλεσαν μια διαρκή εκπαιδευτική κρίση που διαρκεί εδώ και πάνω από 30 χρόνια η οποία συνδέεται αφενός με την αδυναμία ικανοποιητικής σύνδεσης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης με την παραγωγή και αφετέρου με την αδυναμία πλήρους ικανοποίησης των προσδοκιών της εργατικής τάξης, η οποία αντιλαμβανόταν την τριτοβάθμια εκπαίδευση ως μια διέξοδο που εξασφάλιζε σταθερή και καλά αμειβόμενη εργασία αλλά και ως ανελκυστήρα εντός της κοινωνικής διαστρωμάτωσης.

Ωστόσο, το εύρος και η ένταση της σημερινής επίθεσης από την πλευρά του κεφαλαίου και του κράτους του, σε μια περίοδο όξυνσης της κρίσης, θέτουν πολύ ευρύτερες απαιτήσεις όσον αφορά το περιεχόμενο και τη μορφή των αγώνων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση σε σχέση με τις οποίες οι όποιες αντιδράσεις της λεγόμενης «ακαδημαϊκής κοινότητας» τον τελευταίο ενάμιση χρόνο ήταν από απόλυτα ανεπαρκείς έως προσχηματικές.

Η πλειονότητα των φοιτητών συνεχίζει και κινείται είτε εντός του τριπτύχου απάθεια-ατομισμός-καριέρα (εγώ δεν είμαι εργάτρια, εγώ θα φύγω στο εξωτερικό, εγώ θα γίνω...) είτε σε μια λογική προάσπισης συντεχνιακών συμφερόντων. Απ' την άλλη μεριά, το συνονθύλευμα μεγαλοκαθηγητών-κοσμητόρων-πρυτάνεων που εκτόξευε αντιμεταρρυθμιστικές μεγαλοστομίες με ημερομηνία λήξης πριν ένα χρόνο, βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της υλοποίησης της τρέχουσας αναδιάρθρωσης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Εύλογο, αν αναλογιστεί κανείς πως όλοι αυτοί βρίσκονται μπροστά σε μια ευκαιρία για διευρυμένες μπίζνες και τις αντίστοιχες σε αυτές αρπαχτές από ερευνητικά, μέσα σ' ένα καθεστώς αποδοτικότερης εκμετάλλευσης της φοιτητικής εργασίας, μέσα σε ένα περιβάλλον αποστειρωμένο από τα «μικρόβια» της φοιτητικής και εργατικής ανυποταξίας.

Παρ' όλ' αυτά από την πλευρά των εργαζομένων στα πανεπιστήμια έχουν υπάρξει πρωτοφανείς αντιδράσεις όπως απεργίες διαρκείας και μαζικές καταλήψεις, συχνά δυναμικές και μαζικές. Ωστόσο ο αγώνας τους υπονομεύτηκε από γραφειοκρατικά/εργοδοτικά συνδικαλιστικά όργανα, από την απάθεια ή την αρνητική στάση των φοιτητών/τριών, από συντεχνιακές λογικές (δεν απολύουν εμάς αλλά άλλους, άλλο ΑΕΙ άλλο ΤΕΙ, άλλο εργολαβικοί άλλο μόνιμοι), από πελατειακές συνδιαλλαγές, ενώ σε αυτά προστέθηκαν οι εκβιασμοί από προϊσταμένους- σε πλήρη συνεννόηση με τους καθηγητές. Σε κάθε περίπτωση, στις σημερινές συνθήκες δεν θα ήταν δυνατό ένας μεμονωμένος κλαδικός αγώνας να οδηγήσει σε υποχώρηση του κράτους και επομένως απαιτείται το συνολικό ξεπέραςμα της τρέχουσας συνδικαλιστικής οργάνωσης και περιεχομένου των αγώνων που τους κρατά απομονωμένους, διαχωρισμένους και τελικά αδύναμους.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αγώνων εντός του πανεπιστημίου αποτελεί η απεργία των εργολαβικών υπαλλήλων στο Α.Π.Θ. η οποία τελικά κατεστάλη με την επέμβαση των ΜΑΤ στην κατειλημμένη από τους εργαζομένους πρυτανεία μετά από αίτημα των πρυτανικών αρχών. Αποτέλεσμα του σπασίματος της απεργίας ήταν η καταδικη έντεκα εργαζόμενων σε οκτάμηνη φυλάκιση με αναστολή. Αντίστοιχα η εισαγγελία κλήθηκε απ' τον πρύτανη του Γεωπονικού, με αφορμή την κατάληψη της πρυτανείας από τους διοικητικούς υπαλλήλους ενάντια στο μνημονιακό μέτρο της «διαθεσιμότητας» (δηλαδή των απολύσεων). Παράλληλα, κατά τη διάρκεια του σαμποτάζ της εκλογικής διαδικασίας των συμβουλίων διοίκησης από φοιτητές και εργαζομένους ασκήθηκαν διώξεις στην πρόεδρο του συλλόγου του πανεπιστημίου Ιωαννίνων και σε φοιτητές του πανεπιστημίου Αιγαίου, ενώ εισαγγελική παρέμβαση πραγματοποιήθηκε κατά την κατάληψη του κεντρικού server του Ε.Κ.Π.Α. Πολύ πρόσφατα, όταν οι φοιτητές του Ιόνιου Πανεπιστημίου πραγματοποίησαν παράσταση διαμαρτυρίας στην πρυτανεία για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στην περικοπή της χρηματοδότησης των σπουδών τους, η πρύτανης Σαλή κάλεσε τα ΜΑΤ που μπήκαν στην πρυτανεία και συνέλαβαν 28 φοιτητές από τους οποίους πήραν δακτυλικά αποτυπώματα και φωτογραφίες. Στους φοιτητές απαγγέλθηκε η κατηγορία της «διατάραξης της οικιακής ειρήνης».

Ενδεικτική του κλίματος καταστολής και της συνεργασίας της αστυνομίας με τις πρυτανικές αρχές είναι επίσης η πρόσφατη εισβολή των μπάτσων στην ΑΣΟΕΕ, κατά την οποία, παράλληλα με τη σύλληψη 16 μεταναστών μικροπωλητών, παραβιάστηκαν πολιτικά στέκια, το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι, ενώ κατασχέθηκε ο εξοπλισμός του αυτοδιαχειριζόμενου σταθμού 98 fm.

Η δική μας απάντηση.

Εδώ και περίπου ένα μήνα, συλλογικότητες, φοιτητές-τριες και εργαζόμενοι/ες των ΑΕΙ-ΤΕΙ στην Αθήνα, αντιλαμβανόμενοι-ες τις παραπάνω προβληματικές του ταξικού ανταγωνισμού μέσα στο πανεπιστήμιο, συζητήσαμε και πήραμε τη πρωτοβουλία για τη συγκρότηση μιας συνέλευσης ενάντια στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Για εμάς το πανεπιστήμιο δεν αποτελεί έναν «ναό της γνώσης» όπως αυτό παρουσιάζεται απ' την κυρίαρχη ιδεολογία, αλλά έναν ακόμη εργασιακό χώρο με όση βαρβαρότητα αυτό συνεπάγεται. Είναι φανερό λοιπόν, πως το πανεπιστήμιο δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα πεδίο ταξικού ανταγωνισμού, στην δομή του οποίου εγγράφεται η σύγκρουση αντιτιθέμενων ταξικών συμφερόντων. Γι' αυτό το λόγο δεν υπερασπιζόμαστε ένα δημόσιο δωρεάν δημοκρατικό πανεπιστήμιο αλλά τα κοινά ταξικά μας συμφέροντα και τις μελλοντικές μας δυνατότητες μέσα από τη θέση που παίρνουμε εντός των αγώνων στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Καλούμαστε λοιπόν φοιτητές-τριες, εργαζόμενοι-ες να υπερασπιστούμε τα κοινά μας συμφέροντα, γι' αυτό και θεωρούμε αναγκαία την κοινή μας οργάνωση στην βάση σταθερών και ισότιμων σχέσεων, δηλαδή τη δημιουργία μιας ενεργής κοινότητας αγώνα σε ΑΕΙ-ΤΕΙ. Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορούμε να κινούμαστε βάσει των καταστάσεων έκτακτης ανάγκης (μια συνέλευση, μια αφίσα, μια πορεία), αλλά είναι αναγκαία μια συνεπής-σταθερή-αληθινή βάση σχέσεων αμοιβαιότητας, δεσμών ισότητας και ταξικής αλληλεγγύης μεταξύ μας. Με αυτό τον τρόπο, δίνουμε μια απάντηση στις λογικές ανάθεσης και αντιπροσώπευσης, καθώς και στις γραφειοκρατικές-συντεχνιακές τακτικές και αντιλήψεις που κυριαρχούν μέσα στο ευρύτερο ανταγωνιστικό κίνημα προωθώντας ταυτόχρονα το ξεπέραςμα των κλαδικών / εθνικών / φυλετικών διαχωρισμών.

Στη βάση των ανωτέρω, καλούμε σε ανοιχτή συνέλευση την Παρασκευή 22 Φεβρουαρίου, στην αίθουσα 3 της Νομικής (είσοδος από Μασσαλίας).

Πρωτοβουλία για τη συγκρότηση Ανοιχτής Συνέλευσης φοιτητών/-τριων και εργαζομένων σε ΑΕΙ-ΤΕΙ